

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **T. D. M.,** zast. Mgr. Bc. Michaelem Kisem, advokátem, se sídlem Kostnická 2916, Chomutov, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, č. j. 16 A 1/2011 – 73,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2 904 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Bc. Michaela Kise, advokáta.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 11. 2010, č. j. 4677/DS/2010, JID 199645/2010/KUUK/Bre, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru správních evidencí (dále jen „správní orgán prvního stupně"), ze dne 31. 8. 2010, č. j. MELT 7864/2010/OSE/MKJ-120221, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně je vinna přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích"), ve znění platném v době vydání přezkoumávaných rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, který spáchala tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k) citovaného ustanovení zákona o přestupcích porušila zvláštní právní předpis (zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, dále též „zákon o silničním provozu"), neboť dne 28. 12. 2009 kolem 9.00 hod. v Českém Jiřetíně na

křižovatce u penzionu "Na čáře“ jako řidička osobního motorového vozidla tov. zn. BMW 320, reg. zn. X, ve směru od obce Fláje nejela na hlavní pozemní komunikaci vpravo při pravém okraji vozovky, zkřížila jízdní dráhu zprava po téže pozemní komunikaci přijíždějícímu osobnímu motorovému vozidlu tov. zn. Toyota Corolla, reg. zn. X, řízeném K. Š., bytem P. 4, M. 1786/3, a nárazem do jeho levého boku způsobila dopravní nehodu s hmotnou škodou v celkem odhadnuté výši cca 120 000,- Kč (z toho na vozidle poškozeného cca 85 000,- Kč) bez zranění účastníků, čímž porušila ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu (stanovící povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích) a ustanovení § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu (stanovící směr a způsob jízdy). Žalobkyni byla za spáchaný přestupek uložena pokuta v částce 2000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně se již vypořádal s některými námitkami uplatněnými žalobkyní ještě v době před vydáním rozhodnutí. Znalec vyvrátil tvrzení o místě střetu uváděné žalobkyní a označil je zcela ve shodě s místem označeným řidičem Š. - ve vzdálenosti cca 5,5 m od oplocení domu čp. 2, tedy od nejzazšího možného pravého okraje komunikace, po níž žalobkyně přijížděla ke křižovatce. Správní orgán prvního stupně rozvedl úvahu o tom, že stopy pravých kol vozidla žalobkyně byly zdokumentovány ve vzdálenosti 3,8 m od pravého okraje komunikace (šířka jízdního pruhu je 2,6 m) a žalobkyně se před střetem pohybovala v levém jízdním pruhu, ač k tomu neměla důvod. K námitce žalobkyně, že řidič Š. objížděl zaparkované nákladní vozidlo, správní orgán prvního stupně uvedl, že o tomto úkonu není pochyb, byl však učiněn před křižovatkou, v níž došlo k nehodě, aniž by tím ohrozil nebo omezil ostatní účastníky provozu.

Žalovaný dále konstatoval, že znaleckým posudkem se podařilo nejen vyvrátit tvrzení žalobkyně o místě střetu vozidel, ale také vyloučit možnost, že by se vozidlo Toyota dostalo v důsledku nepřiměřené rychlosti do smyku a poškodilo tím vozidlo BMW žalobkyně. Znalec také vyvrátil verzi žalobkyně, že vozidlo BMW nebylo poškozeno nárazem do Toyoty, ale otěrem Toyoty. Výpovědi svědků, na které žalobkyně v souvislosti s argumentací o vysoké rychlosti vozidla Toyota odkazuje, nemají potřebnou důkazní hodnotu, neboť svědci události nevěnovali přílišnou pozornost. Jeden ze svědků střet vozidel vůbec neviděl. Druhý svědek uvedl, že bílé vozidlo jelo rychle, neboť se rozjelo, aby mělo sílu dostat se do kopce.

Podle žalovaného tak není žádných pochybností o tom, že žalobkyně se blížila ke křižovatce v protisměrném jízdním pruhu a neřídila se tudíž ustanovením § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu. Námitce žalobkyně, že se nacházela v tomto postavení pouze z důvodu reakce na blížící se vozidlo, žalovaný nepřisvědčil. Žalovaný vyjádřil pochybnost, zda by žalobkyně dokázala i bez ohledu na přítomnost vozidla Toyota bezpečně projet křižovatkou a bezproblémově odbočit. Provedené řešení pohybu účastníků nehody znalcem spíše ukazuje, že žalobkyně chtěla pokračovat v jízdě v přímém směru, kdy by s nejvyšší pravděpodobností ani nestihla při vyjíždění z hlavní na vedlejší komunikaci, dát v případě nutnosti přednost jinému vozidlu jedoucímu v protisměru po hlavní komunikaci. Existují zde také určité pochybnosti, zda by žalobkyně vozidlo „dobrzdila“, pokud by řidič vozidla Toyota více „vykroužil“ křižovatku, a to vzhledem k rychlosti jízdy jejího vozidla, která se ještě po delším intenzivním brzdění pohybovala těsně před střetem vozidel kolem 8 – 9 km/h.

K jízdě řidiče Š. žalovaný uvedl, že před vjezdem do křižovatky překonával překážku po pravé straně komunikace – stojící nákladní vozidlo. V posuzovaném případě však nelze hledat přímou souvislost mezi již ukončeným objížděním stojícího nákladního vozidla a příčinou dopravní nehody. Žalovaný doplnil, že vozidlo Toyota přijíždělo ke křižovatce za situace, kdy nemělo žádnou povinnost dát přednost ostatním řidičům a v úmyslu řidiče Š. byl tedy volný průjezd vlevo křižovatkou po hlavní pozemní komunikaci. Pokud by se řidič Š. bezprostředně po objetí stojícího vozidla pokusil vrátit těsně k pravému okraji komunikace, jednalo by se o riskantní úkon, v jehož důsledku se vozidlo mohlo dostat na zasněžené komunikace do smyku. Žalovaný tak shledal prokázaným, že ke střetu vozidel došlo nárazem levého předního rohu vozidla BMW do levého boku vozidla Toyota. Zjištěné skutečnosti tak podle žalovaného nenasvědčují tomu, že by řidič Š. porušil některé ustanovení zákona o silničním provozu a spácháním přestupku zavinil dopravní nehodu, jejíž řešení je předmětem tohoto řízení.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přestupkový zákon a zákon o silničním provozu. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že z dat uváděných znalcem vyplývá, že začala na situaci reagovat 2,1 sekundy před střetem a v okamžiku před započetím brzdění jela rychlostí 30 km/h. Vzhledem k tomu, že tato hodnota je hluboko pod hranicí 50 km/h, tj. nejvyšší dovolené rychlosti v obci, nelze podle žalobkyně než trvat na tom, že svou jízdu přizpůsobila povětrnostním podmínkám. Žalobkyně vyjádřila nesouhlas se závěrem žalovaného, že vědomě jela v protisměru, neboť do protisměru se dostala částečně vinou řidiče Š. S ohledem na to, že se již pomalu chystala na blížící se křižovatce odbočovat doprava, musela si mírně najet, neboť na ujetém sněhu nelze opsat pravoúhlou zatáčku na malém poloměru. Ani při mírném najetí se pochopitelně nemínila dostat do protisměru. Na jízdu řidiče Š., který se podle přesvědčení žalobkyně nacházel při průjezdu zatáčkou v jejím jízdním pruhu, reagovala nouzovým brzděním a s ohledem na stav vozovky držela přímý směr, což vedlo k tomu, že se částečně dostala do protisměru. V této souvislosti žalobkyně poukázala na nekonzistentnost argumentace žalovaného, který žalobkyni na jedné straně vyčítá, že se nedržela pravého okraje vozovky a na druhé straně tuto skutečnost u pana Š. přehlédl. Žalobkyně upozornila na skutečnost, že z obrazové i animační dokumentace obsažené ve znaleckém posudku jednoznačně plyne, že její vozidlo v době, kdy již bylo naplno brzděno, mělo tendenci se od pravého okraje vozovky vzdalovat, přičemž na počátku brzdného manévru nebyl její automobil prokazatelně v protisměru.

Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že spekulace žalovaného o pochybnostech, zda by dokázala i bez ohledu na přítomnost vozidla Toyota bezpečně projet křižovatkou, stejně jako to, zda by automobil „dobrzdila“, kdyby řidič Toyoty více „vykroužil“ křižovatku jsou nepodložené. Skutečnost, že řidič Š. více „nevykroužil“ křižovatku označila za příčinu nehody. Ohradila se také proti závěru žalovaného, že svědecké výpovědi nemají potřebnou důkazní hodnotu. V této souvislosti uvedla, že tímto zhodnocením svědeckých výpovědí žalovaný překročil mez danou pro volné hodnocení důkazů. Oba svědci totiž vypovídali o skutečnostech, které oni sami bezprostředně vnímali, byli řádně poučeni o povinnostech svědka v přestupkovém řízení a jejich věrohodnost nebyla žalovaným ani nikým jiným jakkoli zpochybněna. Je sice pravda, že jeden ze svědků okamžik střetu vozidel neviděl,

nicméně k této skutečnosti ani nebyla jejich svědectví navrhována. Naopak se tito svědci měli vyjádřit k jízdě pana Š. v době před střetem, tj. při jízdě nahoru do kopce směrem ke křižovatce. Oba pak potvrdili, že pan Š. jel s ohledem k okolnostem vysokou rychlostí, když se pod kopcem rozjížděl, aby po kluzké vozovce vyjel. Přinejmenším jeden ze svědků počínání pana Š. popsal poměrně detailně a závěr žalovaného, že vozidlu pana Š. nevěnoval přílišnou pozornost tak nemůže v žádném případě obstát.

Zdůraznila, že řidič Š. byl při odbočování po objetí stojícího vozidla v podstatě ve stejné situaci jako žalobkyně, avšak jeho jízda je překvapivě podle žalovaného, na rozdíl od žalobkyně, v pořádku. S poukazem na jeden ze závěrů znaleckého posudku uvedla, že ani v případě, že by jela zcela při pravém okraji vozovky, neměla dostatek prostoru pro projetí. Je zřejmé, že mezi způsobem projetí křižovatky řidičem Š. a dopravní nehodou je příčinná souvislost. Minimálně spoluvina řidiče Š. je tedy naprosto evidentní. To ostatně konstatoval i znalec a žalovaný tento jeho závěr přejal do svého rozhodnutí. Zcela nepochopitelně z něj však nevyvodil žádný závěr směrem k možné vině řidiče Š. Žalobkyně uzavřela, že řidič Š. předmětnou nehodu zavinil. Navrhla proto, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 1. 6. 2012, č. j. 16 A 1/2011 – 72, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Krajský soud předeslal, že má-li být rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Soudní řád správní však nestanoví, v čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti, a proto je třeba vycházet z toho, co vytvořila dosavadní správní judikatura. Krajský soud poukázal na závěry, k nimž ve vztahu k otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud.

Rozhodnutí o přestupku musí podle krajského soudu obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným a tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006; rozsudek téhož soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 4 As 7/2009, www.nssoud.cz, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. 11 Ca 387/2008). Mezi popisem skutku ve výroku rozhodnutí, jeho právní kvalifikací a odůvodněním rozhodnutí musí být vzájemný soulad a jedna část musí navazovat na druhou.

V rámci odůvodnění se musí správní orgán vypořádat nejen s provedeným dokazováním, ale i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení a to jak při vlastním dokazování, tak i při výkladu neurčitých pojmů. Řádné odůvodnění správního rozhodnutí je vodítkem pro účastníky při formulování opravných prostředků. Z tohoto důvodu musí být v maximální možné míře vyčerpávající a přesvědčivé. Odůvodnění proto musí být individuální a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za

následek nezákonnost celého správního rozhodnutí (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 57 Ca 14/2007).

Krajský soud upozornil, že žalobkyně ve své žalobě mimo jiné namítla, že svou jízdu zcela jednoznačně přizpůsobila povětrnostním podmínkám. Správní orgán prvního stupně uznal žalobkyni vinnou přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l přestupkového zákona, který ve znění účinném do 31. 7. 2011, zněl, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis. Porušení zvláštního právního předpisu žalobkyní shledal správní orgán prvního stupně i žalovaný v ustanoveních § 4 písm. a) a § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitom vyplývá, že žalobkyně měla porušit své povinnosti uložené jí zákonem o silničním provozu tím, že své chování nepřizpůsobila zejména povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemní komunikaci a nejela při pravém okraji vozovky, ačkoliv tomu nebránily zvláštní okolnosti.

Krajský soud dospěl k závěru, že popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice reflektuje porušení povinnosti žalobkyně jezdit vpravo vyplývající z § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, avšak nijak se nevyjadřuje k tomu, čím žalobkyně porušila povinnosti stanovené v § 4 písm. a) téhož zákona. V odůvodnění správního orgánu prvního stupně nejsou uvedeny žádné konkrétní skutkové okolnosti, z nichž by bylo patrno, v čem spočívá nepřizpůsobení chování žalobkyně povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán prvního stupně navíc použil v odůvodnění (před konstatováním) porušení povinnosti přizpůsobit své chování povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemní komunikaci slovo „zejména“, které uvozuje příkladmý výčet. Není tak ani zřejmé, zda má za to, že žalobkyně porušila pouze tyto dvě povinnosti či i jinak porušila ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Stejně tak žalovaný se ve svém rozhodnutí porušením ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu vůbec nezabýval. Krajský soud tak dospěl k závěru, že výrok v části popisu skutku, jeho právní kvalifikace a odůvodnění nejsou ve vzájemném souladu, neboť je pouze uvedena právní kvalifikace porušení povinnosti žalobkyně zakotvená v ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, aniž by této právní kvalifikaci odpovídal popis skutku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tuto vadu žalovaný svým rozhodnutím neodstranil.

Ve vztahu k úvahám žalovaného, co by se stalo, kdyby řidič vozidla Toyota K. Š. více „vykroužil křižovatku“, zda by žalobkyně stihla včas zabrzdit, zda žalobkyně jela tam, kam skutečně směřovala, aniž by bylo zřejmé, z jakých důkazů tyto úvahy plynou, krajský soud uvedl, že zvažoval, zda nejsou splněny podmínky ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Jelikož tyto úvahy - s ohledem na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně - jdou nad rámec skutkového základu napadeného rozhodnutí, nemá jejich správnost či nesprávnost na jednání popsané ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádný vliv. Z tohoto důvodu krajský soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu uvedeného v ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Krajský soud bez nařízení jednání zrušil napadené rozhodnutí pro vady podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně označil za

nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a rozhodnutí žalovaného, které tuto vadu neodstranilo, za trpící stejnou vadou.

Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalovaný (dále též „stěžovatel") včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že krajským soudem zjištěné pochybení spočívající v neúplném popisu skutku, v němž chybí slovní vyjádření, že žalobkyně „nepřizpůsobila své chování povětrnostním podmínkám", nezpůsobuje takovou vadu, která by zakládala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí není vnitřně rozporný a není ani v rozporu s odůvodněním, které jako celek umožňuje seznat, jaké konkrétní jednání je žalobkyni kladeno za vinu i právní kvalifikaci takového jednání. Neuvedení přesného skutkového vymezení přestupku ve výroku rozhodnutí nezpůsobuje podle stěžovatele nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Správní orgán prvního stupně sice v popisu skutku nevyjádřil slovně, že žalobkyně „nepřizpůsobila své chování povětrnostním podmínkám a situaci v provozu", ale ve výrokové části, bezprostředně po popisu skutku uvedl citaci ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je uvedeno, že žalobkyně nepřizpůsobila své jednání povětrnostním podmínkám, klimatickým podmínkám atd., což podle stěžovatele vylučuje, aby nebylo seznatelné, jaké protiprávní jednání se žalobkyni klade za vinu. Také žalobkyně si byla podle stěžovatele vědoma, za jaké jednání je sankcionována, neboť svou obhajobu založila v průběhu řízení o přestupku i v žalobě na tvrzení, že jela opatrně a přizpůsobila své chování povětrnostním a klimatickým podmínkám. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak je podle žalovaného zřejmé, o jaké věci bylo rozhodováno a jak bylo rozhodnuto, rozhodnutí jako celek umožňuje žalobkyni seznat, jaké konkrétní jednání je jí vyčítáno i právní kvalifikaci takového jednání. Stěžovatel tak má za to, že v posuzované věci nezpůsobuje neuvedení skutkového vymezení přestupku ve výroku nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, č. j. 16 A 1/2011 – 73 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu jsou vymezeny jednotlivé konkrétní povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích. Pokud správní orgán odkazuje na porušení povinnosti podle cit. ustanovení zákona o silničním provozu, pak je také povinen uvést, kterou konkrétní jednotlivou povinnost účastník v provozu na pozemních komunikacích porušil a jakým způsobem. V opačném případě, tedy při pouhém odkazu na porušení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, se stává rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť není možné seznat, jakou jednotlivou (zde uvedenou) konkrétní povinnost účastník provozu na pozemních komunikacích porušil. Žalobkyně vyjádřila nesouhlas s názorem žalovaného, že rozhodnutí jako celek umožňuje jeho adresátovi seznat, jaké konkrétní jednání je mu vyčítáno a právní kvalifikaci takového jednání. Správní orgán prvního stupně totiž ani v odůvodnění svého rozhodnutí nestanovil, v čem spočívalo porušení povinnosti přizpůsobit své chování povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemních komunikacích žalobkyní. Krajský soud tak podle názoru žalobkyně postupoval v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou, pokud takové rozhodnutí zrušil. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní

soud kasační stížnost zamítl a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 5 760 Kč k rukám jejího právního zástupce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněných důvodů kasační stížnosti odchýlit. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není důvodná.

Z textu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná zejména o posouzení, zda rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost v důsledku toho, že správní orgán prvního stupně se ve výroku svého rozhodnutí nevyjádřil k tomu, jakým způsobem žalobkyně porušila povinnosti stanovené v ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, v tehdy platném znění, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

Tímto zvláštním předpisem je zákon o silničním provozu, který v § 4 písm. a) stanoví, že *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*

Podle § 11 odst. 1 téhož zákona, *na pozemní komunikaci se jezdí vpravo, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak.*

Ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu tedy stanoví účastníkovi provozu na pozemních komunikacích dvě základní povinnosti: 1) chovat se ohleduplně a ukázněně aby neohrožoval okolí, 2) přizpůsobit své chování podmínkám provozu. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však není uvedeno, kterou z těchto povinností žalobkyně svým skutkem porušila. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně sice uvádí, že žalobkyně dostatečně nepřizpůsobila své chování zejména povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemní komunikaci, avšak nijak tento svůj závěr blíže neodůvodňuje. Neuvádí popis povětrnostních podmínek v době střetu, t.j.

např. špatnou viditelnost v důsledku mlhy, deště, sněhu, či zhoršenou sjízdnost komunikace v důsledku napadaného či navátého sněhu, teplotu vzduchu, sílu větru apod., jakož i závěr o tom, jakým (blíže popsaným) povětrnostním podmínkám žalobkyně své chování řidičky nepřizpůsobila. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak je pouze zřejmé, jakým způsobem žalobkyně porušila ustanovení § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu (tím, že nejela po hlavní pozemní komunikaci vpravo při pravém okraji vozovky). Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbývá než ve shodě s krajským soudem konstatovat, že výrok rozhodnutí (správního orgánu prvního stupně) v části popisu skutku, jeho právní kvalifikace a odůvodnění nejsou ve vzájemném souladu, neboť je v něm pouze uvedena právní kvalifikace porušení povinnosti žalobkyně zakotvené v ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, aniž by této právní kvalifikaci odpovídal popis skutku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, podle které výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrno, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena předmětná správní sankce. Jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 - 63).

Poukázat lze rovněž na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, podle kterého, *výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*

Shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byla vydána v řízení o jiných správních deliktech, z jejich závěrů je nicméně třeba vycházet také v posuzované věci, neboť požadavky na náležitosti správních rozhodnutí v oblasti správního trestání (tj. jak na rozhodnutí o přestupcích, tak i rozhodnutí o jiných správních deliktech) musí být stejné. Předmět řízení ve výroku rozhodnutí o přestupku tedy musí být vymezen takovým způsobem, aby sankcionované jednání bylo nezaměnitelné s jednáním jiným. Rozhodnutí správního orgánu totiž musí zcela jednoznačně určit a vymezit, čeho se pachatel přestupku dopustil a v jakém jednání spáchaný přestupek spočívá. Řádně formulovaný výrok rozhodnutí o přestupku dále musí přesně odpovídat právní normě, která závazně stanoví skutkovou podstatu přestupku. V posuzovaném případě však taková situace v důsledku shora popsaného pochybení správního orgánu prvního stupně nenastala, přičemž žalovaný tuto vadu neodstranil. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak je v důsledku uvedeného pochybení nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že neuvedení přesného skutkového vymezení přestupku ve výroku nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. K poukazu stěžovatele na skutečnost, že správní orgán prvního stupně sice v popisu skutku nevyjádřil slovně, že žalobkyně „nepřizpůsobila své chování povětrnostním podmínkám a situaci v provozu“, ale ve výrokové části, bezprostředně za popis skutku, správní orgán prvního stupně uvedl

citaci ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, Nejvyšší správní soud uvádí, že pouhý odkaz na zákonné ustanovení, které bylo jednáním žalobkyně porušeno nepostačuje, neboť v takovém případě z výroku rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, kterou z povinností stanovených v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu žalobkyně porušila. Na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů nemění nic ani skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je uvedeno, že žalobkyně nepřizpůsobila své jednání povětrnostním a klimatickým podmínkám, jak se toho stěžovatel dovolává v kasační stížnosti. S přihlédnutím k výše uvedenému je totiž zřejmé, že tyto okolnosti mají být uvedeny ve výroku rozhodnutí, nikoli pouze v jeho odůvodnění. K závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vede Nejvyšší správní soud také ta skutečnost, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí sice konstatovaly, že žalobkyně dostatečně nepřizpůsobila své chování povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemní komunikaci, avšak opomněly tento svůj závěr řádně zdůvodnit.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud se věcí velice podrobně zabýval, své závěry velmi pečlivě a přesvědčivě zdůvodnil a nepochybil, pokud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na podrobně zdůvodněné, zákonu a stavu věci odpovídající rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud zcela odkazuje.

Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně, jež naopak byla ve věci úspěšná, požádala o náhradu nákladů kasačního řízení. Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena zástupcem Mgr. Bc. Michaelem Kisem, advokátem, z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud stanovil výši nákladů řízení, jež žalobkyni přiznal podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (§ 1 odst. 2 cit. vyhl.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobkyně v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu - vyjádření ke kasační stížnosti. Sazba mimosmluvní odměny ve smyslu § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 advokátního tarifu činí 2100 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupci též náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud pak částku zvýšil o 21 %, neboť zástupce žalobkyně je plátcem DPH, což doložil již v průběhu řízení před krajským soudem. Celková výše nákladů, jež je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni tedy činí 2904 Kč. K plnění Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu 30 dnů.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla, aby Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného k uhrazení odměny advokáta též za převzetí věci a přípravu zastoupení. Nejvyšší správní soud této části návrhu žalobkyně nevyhověl, neboť shora uvedený advokát žalobkyni zastupoval již v řízení před krajským soudem, v řízení o kasační stížnosti byl tudíž s věci již obeznámen, přičemž zaplacení odměny za převzetí věci a přípravu zastoupení zástupci žalobkyně byla žalovanému krajským soudem uložena již v přezkoumávaném rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu